

Voorwoord

Opeens lijk ik evenwel toch weer te beseffen waar ik ben en waarom ik hier nu sta: Becca! En zoals indertijd helpt het feit, dat ik straks reken-schap aan haar zal moeten geven, een beetje om opnieuw meer grip te krijgen op mezelf. Niettemin het, zoals steeds, slechts matig is.

Hoewel de combinatie ervan met mijn eerdere realisaties, alsook mijn gefoeter, reeds voldoende blijkt te zijn om terug lichtjes controle te krij-gen over mijn ledematen. Al ervaar ik, zodra mijn daadkracht weerkeert, wel nog de instinctieve impuls met mijn hoofd te schudden omwille van mezelf, door dat wat ik zojuist deed. Want ik heb het zeker zonneklaar gemaakt dat ik nog steeds een bakvis ben... Toch wat hem betreft. Fúck! Ik onderdruk de reflex echter en niet in het geringste dankzij mijn achterhoofd, waar het me daagt dat *hij* er eveneens nog steeds louter bij staat... Eigenlijk staart hij zowaar. De ganse tijd dat ik hier reeds *zo* ver-toef, als aan de grond genageld, heeft hij namelijk evenmin een woord gezegd, laat staan een vin verroerd! *What the hell?*

Dát, in combinatie met de onderkenning dat zijn grijns verbleekte, doet me mijn eigen reactie, of eerder het ontbreken eraan, al wel aanstonds verder pardonneren. Want hij zal toch wel geweten hebben dat ik zou langskomen?! Becca's afwezigheid momenteel, en zeker gezien de tijd-spanne waarin we hier allebei naar elkaar staan te gapen, stelt dat bo-vendien als een paal boven water. Naar mijn gevoel is dat immers reeds minstens een aantal minuten, als het al niet langer is. En Bex kennende zou ze intussen toch reeds verschenen zijn, door ons flagrante ontbreken binnen... Tenzij ze hem dus *gevraagd* heeft de deur te gaan openen! *Onge-fucking-looflijk, Becca!*

Hoewel, dat wil niet zeggen dat ze het op voorhand al verteld heeft, dat ik zou komen. Want zoals ik mijn bestie ken, zou ze dát als een evidentie beschouwen. Ze zou zich daar per slot van rekening geenszins vragen bij stellen, of dat überhaupt op voorhand meegedeeld moest worden of niet. Want waarom was je anders over en uit, als je niet langer gevoelens voor elkaar had?!

Het tegendeel daaromtrent is evenwel scherp gesteld, mijn mate van ontsteltenis in acht genomen, dat *hij* me nog niet helemaal koud laat... En ofschoon dat niet zozeer nieuws is, dat hij deze emoties bij me weet los te weken, is de mate waarin die zich voordoen, of beter: de diepgang, dat wél! Want dat betekent heel wat, of eerder: heeft vele implicaties. Die ik er echter niet kan bijnemen. Niet nu! Daarvoor is de omvang van de con-sequenties immers te groot.

Hoewel de verwondering waarin ik nog steeds vervat zit, dat toch ook is. Al is mijn verbijstering, net daardoor, bijgevolg eveneens verschoonbaar. Wat me vervolgens uitermate meer treft, is het *waarom* hij er evenwel ook

zelf zó bij staat: nog steeds stilzwijgend?!

Het wordt dus al met de seconde duidelijker dat hij het nog niet wist, dat ik het zou zijn, aan de andere kant van de deur, gezien ook zijn ontegenzeggelijke verbazing. *Potverdorie, Rebecca Shaw!* En derhalve kan ik het niet helpen inwendig op haar te foeteren, omwille van de situatie die ze heeft gecreëerd, wellicht onbedoeld, maar hoe dan ook toch door haar veroorzaakt.

Desondanks Bex nu eenmaal zo is, vergoelijk ik haar reeds, die gaat namelijk uit van het meest voor de hand liggende: dat vermits we geen koppel meer zijn, toch ook geruime tijd niet meer, dat ik daar intussen wel over zal zijn.

Mijn interne gemorrel daarover verstomt echter wel weer gauw, of keert zich al ten opzichte van iemand anders: mezelf... Want eigenlijk is het *mijn* eigen stomme schuld! Ik heb het per slot van rekening niet meer over hem en wat Bex bijgevolg betreft, doet hij me niet veel meer. Overigens, ergens is het evenmin geheel verwonderlijk dat hij *hier* is: dit is en blijft zijn ouderlijk huis. En bovenal heb ik zelf, in het licht daarvan, ook helemaal niet geïnformeerd naar waar hij vanavond precies zou uithangen. Ik heb hier dus vermoedelijk evenveel schuld aan als wie dan ook, wanneer ik hiervoor blaam ga uitdelen.

Het inzicht erover doet me evenwel al verder ontwaken uit mijn verwondering, vooral aangaande Becca. Want als ze zo dadelijk *tóch* verschijnt, omdat ze zich afvraagt waar we blijven, en ons hier *zo* ziet staan, schiet ze mogelijk alsnog uit. En als er in feite iets te vermijden is, dan is het wel een boze Becca!

Hoewel ze een dergelijke reactie toch wel had kunnen incalculeren? Want wie zet er willens nillens twee exen, zomaar, zonder een woord samen?! Gad... *Vér... Dámme!*

Al is 'normaal' misschien niet zozeer van toepassing, wik en weeg ik het reeds verder... Niettemin, ik meende wel dat ze *dát* stadium reeds ontgroeid was. *Whishful thinking?*

Opeens schiet er, als een bliksemschicht, daarbij echter nog een andere invalshoek door me heen en kan ik niet anders dan mezelf afvragen of ze dit misschien in scène heeft gezet?!

En dat doet me dus nog lichtelijk naar lucht happen! Want het is erg plausibel... Het zou immers niet de eerste keer zijn dat ze me iets dergelijks lapt!

Afgezien het op die momenten, of toch wat mij betrof, eerder glashelder was dat ik nog niet over hem heen was. Dat stond indertijd eigenlijk zelfs nagenoeg op mijn gezicht *geschreven*, mijn nog steeds aanwezige gevoelens voor hem. En in dat opzicht was het toen eveneens beduidend anders dan *nú*, counter ik het reeds meer. Ik heb namelijk in feite zo goed als alles uit de kast gehaald om het weg te steken: het gemis dat ik ervaar

ten aanzien van hem. Daarenboven, kan ik ook niet anders dan mezelf nog verder afvragen, *als* ze al iets doorhad, waarom zou ze dan net hier en nu uitgekozen hebben om ons wederom met elkaar te confronteren? Dan zou ze dat per slot van rekening toch wel veel eerder gedaan hebben?!

De onzinnigheid van de overpeinzing dreunt ook even snel door me heen als dat de ingeving zich voordoet. Waardoor ik echter onmiddellijk weer de aandrang ervaar om met mijn hoofd te schudden... Al weet ik die reflex wel opnieuw te weerstaan!

Derhalve schuif ik de gedachte vervolgens maar vlug verder terzijde en verbreek het oogcontact, ten langen leste. Want het is precies deze impuls, die, allicht in combinatie met alle eerdere contemplaties, uiteindelijk effectief doorheen de nevel van verstomming weet te breken. En ik verleg mijn focus daarbij eveneens maar onverlet terzijde naar de deurstijl, alvorens ik opnieuw verzink in zijn ogen. En de opkomende blos, die ik me alsnog gewaar word, probeer ik ook direct te maskeren door een voorzichtige glimlach te produceren.

Het lijkt echter pas nu te zijn dat *hij* wakker geschud wordt, ik hoor hem immers zachtjes zijn keel schrapen, of kuchen: alsof hij nog niet meteen weet wat zeggen, of zichzelf maar slechts momenteel bewust wordt van zijn eigen reactie.

Al is het juist dát wat de roodheid van mijn kaken blijkt te kunnen tegen gaan, want zijn eigen ontsteltenis over deze confrontatie, sijpelt op dit ogenblik verder door. Waarschijnlijk is het dus niet meer dan normaal, ergens, dat wanneer je onverwacht op een vroegere minnaar botst, dat je een dergelijke respons vertoont! Als hij daar al *zo* op reageert...

En hetgeen me plotsklaps reeds meer op mijn gemak stelt, omdat hij er zelf bijgevolg niet al te veel van zal maken, van deze situatie. Want erg plausibel zal hij mijn manier van doen eerder categoriseren als iets soortgelijks aan wat hij ervaart.

Hoewel ik me eveneens toch wat frustratie daarover gewaar word. Ergens lijk ik namelijk te willen dat het zo klaar als een klontje is, en in het bijzonder dat hij hetzelfde voelt... Hoe onzinnig dát ook is! *Fuck, Thompson!*

Een geluid van in het huis komt me daarop evenwel tegemoet, alvorens ik mezelf nog verder op mijn eigen stomme kop kan geven, en doet het besef dat Becca binnen is weer naar de voorgrond treden. *Holy shit!* Want als ze weldra naast hem verschijnt en maar een zweem vermoedt van wat ik me gewaar word, dan heb ik het zo dadelijk vlaggen, dat ze me daarop aanspreekt! Wanneer heeft Becca per slot van rekening ooit iets voor zichzelf kunnen houden?!

Buiten die twee uitzonderlijke keren dan...